atter og atter glippede det; men aldrig tabte hun derfor Haabet eller Modet.

Det var herligt i den første Tid at besøge hende i Sorø, hvor hun var i travl Virksomhed for at danne en Kreds, men ved Siden deraf lige saa ivrig for at faa oprettet en Husholdningsskole for derigennem at dygtiggøre Kvinderne til deres nærmeste Opgave i det daglige Liv. Fru Bojsen Møller har en sikker Overbevisning om, at Dygtighed i de hjemlige Forhold giver Kvinderne en sikker Grund at staa paa. Hun har selv følt Mangelen paa huslig Dygtighed. Hun fortæller, at i hendes Tid forlangtes der kun af de unge Kvinder, at de skulde være som Markens Blomster, der ikke spandt og vævede. Uden at kende til Husførelse, blev hun gift; Manden var tilfreds med hende, som hun var; men saa kom den første Bispevisitats. Middagen stod paa Andesteg. Ænderne blev pæne nok, men Sovsen blev Anstødssstenen, hverken hun eller hendes Pige kunde faa den til at hænge sammen, fordi ingen af dem forstod den ringe Ting „at skumme Fedtet af".

Da Fru Møller senere flyttede til Lyngby, saas vi endnu oftere. Med ungdommelig Iver mødte hun i de forskellige Foreninger, hvor hendes Repræsentationspligt førte hende. Fru Møller skulde bare naa det sidste Tog til Lyngby. I Vinterens Slud og Søle har det ofte været drøje Ture fra Stationen igennem eller langs med Sorgenfri Park tilbage til Højskolen, for Fru Møller havde Time paa Skolen næste Morgen tidlig.

Forsigtighed med sig selv kendte hun ikke til. Mange af de gamle Venner fra den første Tid vil mindes det udmærkede Møde i Horsenskredsen. Mødet holdtes i Søvind Forsamlingshus; Præsterne Konradsen, Hvirring, og Bertelsen, Elbæk, som nu begge er borte, havde deltaget i Mødet og været Værter for Gæsterne. Tilbagekørslen fandt Sted i aabne Vogne under et heftigt Tordenvejr med Skybrud, saa vi sejlede og kørte paa én Gang. Sent om Aftenen kom vi til Horsens; drivvaade var vi alle. Fru Møller skulde med Nattoget, hun havde Morgentimer paa Højskolen. Af Værten paa Højskolehjemmet laante hun en langærmet Uldtrøje under sin vaade Kjole; denne blev efter at være vredet, strøget over for at fjærne noget af Fugtigheden. Mens vi andre gik i vore lune Senge, drog hun ud i Mørket, ledsaget af Højesteretssagfører Svend Høgsbro, der sønlig tog sig af hende.

Senere er hun Gang paa Gang draget ud paa Foredragsrejser og har dannet ny Kredse. Hun har rejst fra Sted til Sted paa Landet, sovet i en ny Seng hver Nat; ofte har hendes Datter, Lægen, rystet paa Hovedet af Moders Letsindighed; men hidtil er det jo gaaet godt.

Paa Fællesmøderne var Fru Møller det oplivende Element. Naar jeg før Møderne skulde skrive hendes „Dosmerseddel", som hun kaldte den, et Uddrag af, hvad der var sket i Aarets Løb, for at hun kunde anvende det i sin Aarsberetning, saa fandt vi som oftest, naar vi drøftede den sammen i Lyngby, at det kun var smaat og fattigt, hvad vi havde at berette; men naar saa Fru Møller ved Fællesmøderne i de forskellige Landsdele istemte en eller anden kær kendt Sang, med en Stemme, der rev andre med, saa var den rette Stemning der, og naar saa Beretningen blev aflagt, var det med Flugt og Farve, der satte Kulør paa de tørre Fakta, og man kom til at se, at der dog var noget at være tilfreds med og glad for. — Bedre og bedre blev hun som Formand, sikrere og stadig bedre forstaaet af sine Medarbejdere.

Naar til Tider Bølgerne gik højt, og Modsætningerne var skarpe, var hun altid den mæglende og forsonende, den, der kunde se det gode ved enhver Sag eller Person, den, der fandt det rette Ord paa det rette Sted, aldrig ømtaalig for sin egen Ære.

Eline Hansen.

Smaatræk fra Samlivet paa Rødkilde Højskole med Fru Jutta Bojsen-Møller i 1906.

Det var i Sommeren 1906, at vi stævnede til Rødkilde, for at opleve et Par Maaneders Højskoleliv. Budet var gaaet over Lande til de unge Piger om at komme paa Højskole, og 112 unge havde efterkommet Indbydelsen. Vi var alle spændt paa og optaget af, hvad vi skulde opleve den Sommer, men ingen var i den Grad optaget og spændt baade i Frygt og Glæde, kan vi næsten sige, som Fru Jutta Møller, først i Frygt for at der ikke skulde komme ret mange Piger til Højskolen, og da det viste sig, at der blev nok, saa der var Anledning til Glæde, saa var der ligegodt nogen Frygt for, om de Piger nu ogsaa kunde faa saa meget ud af deres Ophold, at de kunde være glade derved. Men dermed havde det ingen Fare, for fra første Øjeblik Fru Møller havde været ude at tage imod Eleverne og budt dem Velkommen paa den hende ejendommelige, hjærtelige og glade Maade, saa følte man sig at være kommet til et Hjem, hvor der baade var Deltagelse og Tid til at høre paa og tage sig af den enkelte. Ved Aabningsmødet talte de to Brødre